

gets Stilling; for det Første maa vi opgive, at vi havde været berettigede til at sætte det omhandlede Spørgsmaal ind paa Finantsloven og at hævde det der, men dernæst, for at kunne gjøre det første, forlange de, at vi skulle vedtage en anden Ordning af dette Spørgsmaal, end vi have ønsket, og end vi rimeligvis kunne naae, naar vi engang komme til at forhandle om flere Forhold. Jeg hører, at det ærede Medlem fra Nøen mener som jeg, at Udsigterne dertil ikke ere gode, saalænge vi have et Ministerium af 12te April. Jeg veed ikke, om de Herrer ikke kunne forstaa, at for saa vidt dette Lovforslag er det første Skridt til at gaa ind paa den særlige Lovgivningsvei, foruden at vi ville faae med Indrømmelser paa Finantsloven at gjøre, for saa vidt er det naturligt, at jeg her strax siger Dem, at ved første Skridt og ved mulig efterfølgende, naar de gaa i Retning af, at Folkethinget skal opgive sin Stilling til særlige Lovforslag, gaa De Herrer ud over den Stilling, som Situationen kan kræve af Dem, og saa have De ingen Ret til en loyal Neutralitet fra nogen Side her i Salen, og mindst fra deres, som have arbejdet for at føre disse Folkethingsbeslutninger videre frem her. Den Stilling kan omstrides, kan misforstaaes af ærede Medlemmer, men det skal staa fast, at den er klar nok og loyal nok. Videre vilde jeg nødig have gaaet i mine Udtalelser med Hensyn til den politiske Situation for Dieblisset, thi jeg vil gjerne indrømme, at det ærede Medlem fra Nøen er kyndigere i, hvad der i den Henseende kan siges, end jeg, og han sagde forleden, at Tiden til at bedømme Situationen endnu ikke var kommen. Naar det ærede Medlem fra Leire derfor ikke havde tilladt sig at rette et saa stærkt personligt Angreb paa mig, som han under de nuværende Forhold troede det nødvendigt, skulde jeg have indskrænket mig hertil, men nu maa jeg tilføje nogle Bemærkninger. Jeg vil da spørge det ærede Medlem fra Leire og alle andre velmenende Mænd, naar har et folkevalgt Kammer, der havde den Stilling som dette den 1ste Oktober og stod lige overfor en Regjering, hvis Foretagende af 12te April Folket og Kamrets Flertal har taget imod, som det har baaret sig ad som dette Kammer, og naar har en Strid taget en Vending og faaet det Udfald som denne Strid — i alt Fald indtil Dato — har faaet? Hvilke Interesser have vi paa vor Side derved hævdet, og hvilke have vi svæ-

ret paa den anden Side? Det er forbeholdt Fremtiden at afgjøre, siger man. Lad gaa! Lad de Herrer sige, at det ligger i det Skjulte, at det ligger bagved. Men saa er der Et, jeg vil udtale, og det er det: Er det ret, at det ligger bagved, at det ligger i det Skjulte? Man stoler paa sit Diplomati. Jeg har endnu aldrig set, at det danske Diplomati har udrettet noget Godt for Land og Frihed. Jeg kunde, hvis Leiligheden var, paavise mange Exemppler paa, at det har ført til meget uheldige Resultater, og jeg sier til, at det Samme gjælder med Hensyn til de indre Forhold. Jeg spørger Dem: Er det en rigtig Maade at løse Kammen paa, er denne Maade umiskyldelig? Jeg figter ikke de Herrer for Mangel paa Danighed, men jeg siger: Er den Maade rigtig Dansk? (Udfrydelse.) Det ærede Medlem for Nyborg (Lange) maa gjerne høre det. Jeg tror, at nogen Skyld tør vi vistnok tillægge, ei blot det kort forudgaaende, men det danske Diplomati gennem en længere Arrække, for at vi ikke længere — jeg tager et billedligt Udtryk for vort Lands Stilling — kunne synge: „Danmark, deligt Vang og Benge“ og en Række af den Slags Sange. Men vi have paa det indre Fald en anden Række af Sange, og blandt disse er der een, der er bleven meget almindelig — og det skal det ærede Medlem for Nyborg (Lange) give mig Ret i — og det er den, hvori der tales om: „at fægte med aaben Pande, for hvad man for Myor tror“. Nu spørger jeg det danske Demokrati: Ere vi gaaede frem ad Landeveien med vor Sag, med Janen hævet, saa at man kunde se, hvad vi vilde, og hvad vi førte i vort Skold? Eller have vi ikke troet paa anden Maade at burde søge at naae et Maal, som maagte ligger endnu fjernere? Jeg skal ikke udtømmende behandle dette Spørgsmaal, men jeg siger, at Folket karakteren, som den er udtrykt i en af vore gamle Digteres Sange, skulle vore Handlinger her ere og hævde. Der i det danske Folkething skal — i alt Fald politisk — efter min Formening vor Færd være overensstemmende med dette Gode i Folket karakteren, at ville fægte med aaben Pande for, hvad man for Myor tror, og det tror jeg ogsaa vil baade vor Sag bedst. Lad dem, der staa paa den ene Side, med parlamentariske eller konstitutionelle Grundsætninger, og dem, der staa paa den anden Side, kæmpe aabent med hinanden og ikke søge paa den ene